

THE STRANGE FASCINATIONS OF NOAH HYPNOTIK

különös képzetek

*fine
selection*

„Ez halál durva volt.”

– C. G. Drews, [goodreads.com](https://www.goodreads.com)

NEW YORK TIMES *bestsellerszerző*

DAVID ARNOLD

DAVID ARNOLD

**THE STRANGE
FASCINATIONS OF
NOAH HYPNOTIK**

k ü l ö n ö s   k é p z e t e k

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Anyának és apának,
amiért átsegítenek a labirintuson.*

EZ AZ ➡ ELSŐ RÉSZ

*„Nem elég odaadnom magamat a
művészetemnek – meg is kell halnom érte.
Csakis abból tudom, hogy ér valamit.”*

Mila Henry

idézet a Portland Press Herald interjújából (1959)

1 → ez a bánat a víz alatt még nyomasztóbb

Veszek egy nagy levegőt, visszatartom, és ezalatt röviden összefoglalom: az elmúló lányba két hónappal és két nappal ezelőtt botlottam bele, nem sokkal azután, hogy a nyár ránk villantotta öntelt, napos vigyorát. Szokás szerint Alannel voltam. Beszippantott bennünket a YouTube – ami persze nem először fordult elő. Egyébként ki nem állhatom a YouTube-ot, főleg, mert Alan az a „csak egyet gyorsan megmutatok” fajta, de aztán egyik videóból következik a másik tizenhét, és mire észbe kapok, már azt nézem, ahogy egy vidra pénzt dobál egy automatába, én meg azon töröm a fejem, hogy hol a francban siklott félre az életem. Ne értsetek félre, szerintem is jópofák a vidrák, de eljön a perc, amikor az ember elmereng, vajon milyen döntések hozták el őt az életben arra a pontra, ahol a kanapén ülve azt figyeli, ahogy egy tehetséges menyétféle bepötyögi a H9-et, aztán felmarkolja az automatából kihulló chipset.

Rosa-Haasék medencéje csendes és kissé lehangoló hely, de ahogy itt pihenek az alján, rájövök, hogy baromira tetszik.

Élnék itt szívesen.

A rend kedvéért: az elmúló lány egy videó szereplője, amiben tizenkét percen át pörögnek fényképek gyors egymásutánban. A címe *Egy arc, negyven év: az öregedési folyamat vizsgálata*, az alatta hozzáfűzött szöveg pedig a következő: „1977 és 2015 között naponta készítettem magamról egy fényképet. De elfáradtam.” (Főleg ez az utolsó

mondat tetszik: mintha az elmúló lány kötelességének érezte volna megmagyarázni, miért nem vitte végig a negyven évet.) Az első képeken a húszas éveiben járhat; a haja szőke, hosszú, csillogó, a szeme fényes, mint amikor vízesen keresztül nézel a napba. Valahol félúton megváltozik a háttér – gondolom, elköltözött –, de a cuccok ugyanazok maradnak: egy hegyeket ábrázoló, bekeretezett festmény, egy porcelán Chewbacca-bábu és elefántok minden létező formában. Van ott szobor, poszter, póló, amit akarsz – az elmúló lány szemmel láthatóan odavan az elefántokért. A képeken mindig odabent van, mindig egyedül, és az elmozdulásokat meg a haja változását leszámítva mindig ugyanúgy néz ki: nem mosolyog, csak belebámul a fényképezőgépbe *negyven éven át minden áldott nap*.

Minden ugyanolyan, mígnem: megváltozik.

Na jó, most már muszáj levegőt vennem.

Imádom ezt a pillanatot: a felszínre török, nagyot lélegzem, az ázott tincseimet beborítják a nap forró sugarai.

Alan már lelkendezik:

– Öcsém!

Hogy őszinte legyek, ezt a pillanatot szívesebben élvezném egyedül.

– Ez rekord volt! – szólal meg Val. – Jól vagy?

Veszek még néhány mély levegőt, gyorsan odamosolygok, aztán...

Ezt a pillanatot még jobban imádom: elmerülök a felszín alatt. A víz alatt valamiért többnek érzem magamat – talán a csend és a súlytalanság miatt.

Ezért szeretek annyira úszni.

Az első fotók beszkenelt polaroid képek. Ahogy aztán halad előre a videó, úgy lesz egyre jobb a felbontás, és úgy változik az elmúló lány is: apránként megritkul a haja, apránként megfakul a szeme; az arca ráncosodik, a bőre megereszkedik, a ragyogó ifjú vízesésből saras pocsolya lesz, és újabb áldozat veszik el az öregedés pöcegödrében. És nem is az az érdekes, hogy lehangol, hanem hogy mintha ez lenne maga a szomorúság. Mint amikor figyeljük az elmerülő követ, ami sosem ér le a fenékre.

Negyven éven át minden áldott nap.

Már vagy százszor láttam a videót: este lefekvés előtt, reggel, mielőtt suliba indultam, a könyvtárban ebédidőben, a telefonomon óra közben, de még a fejemben is örökké ez megy – az elmúló lány, mint egy dal, pörög újra és újra, és valahányszor véget ér, megfogadom, hogy többet nem nézem meg. Aztán mégis mindig ott lyukadok ki, mint egy szerencsétlen emberi bumeráng.

Tizenkét percen át bámulod a képernyőt, és figyeled, ahogy valaki meghal. A videó nem erőszakos. Nincs benne semmi erkölcstelen vagy szégyellnivaló; semmi olyasmi nem történik a lánnyal, ami mindenki mással ne történne meg. Azt mondja, *Az öregedési folyamat vizsgálata*, de ez baromság. Az a lány nem öregszik, hanem elmúlik. Én pedig nem bírom levenni róla a tekintetemet.

Mint mindig, most is megveregetik a vállamat.

Ideje visszatérnem a lélegzők világába.

2 → az ingatag háromszög

– Basszus, Noah, meg akarsz fulladni?! – förmed rám Val a medence közepén lebegő matracról. Az arcát óriási napszemüveg takarja, és éppen saját készítésű koktélt szürcsölget.

– Noah, most komolyan – folytatja Alan, aztán egy marék karamellás pattogatott kukoricát töm az arcába. Egy jókora bödönnel van nála, és egész délután azt pusztította. – Te is tudod, milyen ingatag háromszög a miénk. Ha meghalsz, azzal elcseszed az egész rendszert!

Val és Alan Rosa-Haas ikertestvérek. Gyalog pár percre laknak tőlem, van egy szuper medencéjük, és a szüleik alig vannak itthon. El tudjátok képzelni.

Alan volt az első gyerek, akivel találkoztam, amikor a családom Ivertonba költözött. Tizenkét évesek voltunk. Átjött hozzánk, a szobámban olvastunk, aztán egyszer csak benyögte, hogy szerinte ő meleg, én meg mondom: „ööö, oké”, mire ő: „ümm izé”, szóval az egész totál gáz volt. Aztán mondta, hogy ne mondjam el senkinek, én meg mondtam, hogy nem fogom. Ő meg hozzátette: „Ha elmondod, lehugyozom a hörcsögödet.” Akkoriban volt egy öreg hörcsögöm, Góliát, és mivel nem akartam, hogy bárki lehugyozza, biztosítottam Alant, hogy tartom a szám. Később megtudtam, hogy Alan nekem vallotta be először, hogy meleg, de tizenkét évesen fogalmam sem volt arról, hogy ez mekkora dolog. Nekem csak annyi jött le, hogy a hörcsögömet valaki

lehugyozással fenyegeti. Megkérdeztem Alant, hogy miért nem akarja, hogy bárkinek elmondjam, de azt mondta, úgysem érteném meg. Néhány évvel később nyilvánosan is felvállalta, hogy meleg – és a többi gyerek gúnyolni kezdte, és sikítva ugrottak odébb, ha a folyosón véletlenül nekik ment, és az asztalukat is odébb tolták, ha a közelükbe ült ebédnél; nem minden gyerek, de nagyon sokan –, és akkor rájöttem, milyen igaza volt. „Nem terveztem, hogy elmondom” – szólt a szobámban aznap, amikor tizenkét évesek voltunk. Azt mondta, egy felrázott üveg kólának érezte magát, én meg pont a közelben voltam, amikor a kupak lerepült. Megnyugtattam, hogy engem ez az egész ügy nem zavar. Csak ne hugyozza le a hörcsögömet.

Egyezséget kötöttünk.

Aztán együtt kihugyoztunk az ablakon.

Az az igazság, hogy első pillanattól fogva imádom Alant. Ő is imád engem. Fiatalabb korunkban sokszor beszélgettünk arról, hogy mi lenne, ha én is meleg lennék, mire ő mindig azt mondta: „ezt úgy mondod, Oakman, mintha bejönnél nekem”, mire én általában befeszítettem duzzadó bicepszemet, felvontam a szemöldökömet, majd lassan odabiccentettem, mintha azt mondanám, „hogyan is *ne* jönne ez be bárkinek?”, amin aztán jót röhögtünk, de úgy képzeltük, így lenne. És úgy képzeltük, hogy összeházasodnánk, vennénk egy kis kunyhót valahol a hegyekben, ahol a napjainkat kosárfonással tengetnénk, vasserpenyőből ennénk, és mély dolgokról beszélgetnénk.

De ez már nagyon régen volt.

– Ez amúgy honnan van? – kérdezi Alan. Az ugródeszka szélén van kiterülve, kiázott lábát a víz fölött lóbálja.

– Micsoda? – kérdezi Val.

– Ez a szar. – A feje fölé emeli az üres bödönt.

– Eddig le sem akadtál arról a popcornról – szól oda Val –, most meg, hogy kivégezted, már szidod?

– Nem ez a lényeg – jegyzem meg, miközben a vizet taposom a medence szélénél.

– Pontosan! Ilyesmit senki nem vesz magának – magyarázza Alan.
– Ajándékba kapod valakitől, akinek az utolsó pillanatban jut eszébe, hogy vigyen valamit. Járhatna hozzá egy üdvözlőkártya, amin az áll: *Nem különösebben érdekelsz.*

Val nem ért egyet:

– Szerintem szép gesztus, de ha legközelebb találkozom Lovelockékkal, feltétlenül közlöm velük, hogy neked nem felelt meg.

– Mármint *azok* a Lovelockék? Fentről a Piedmontról?

– Valamelyik nap itt voltak vacsorára. Edzésen voltak.

Alan bevágja az üres fémdobozt a medencébe, majd elkiáltja magát:

– A fene essen beléjük! – Azzal a vízbe ugrik.

Val a szemét forgatva hátradől a matracon. Alan egész évben fehér; az apjától örökölte a bőrszínét, amit a „mindenkori Haas-árnnyalatnak” hív. Ezzel szemben Val mindig hamarabb leburnul, mint bármelyikünk. Fiatalabb korunkban Val nem volt más, mint a legjobb barátom idegesítő tesója, a lány, akitől nem lehet szabadulni, aki bosszant, mint az arcodba zümmögő szúnyog. Aztán a gimnáziumi nyári szünetben egyik nap ajtót nyit nekem, én meg csak lesek, hogy „ööö... hát... szia... Val... én... ömm... izé”. Eljön a nap, amikor az embert életében először arcul csapja a gondolat, hogy a szex talán nem is olyan undorító dolog.

És ez a gondolat akkorát üt, mint egy tégl.

Nem tudom, hogy szép lassan, az orrom előtt történt, vagy egyik nappól a másikra, de Val hirtelen már nem is volt olyan idegesítő.

Abban az évben elhívtam az iskolabálba, ő meg igent mondott. Kicsit furcsa volt, mivel régóta ismertük már egymást, de valahogy úgy éreztük, ki kell próbálni. Úgyhogy kiprobáltuk. És mi lett belőle? Kemény két percet töltöttünk kézen fogva a folyosón, amikor Alan meglátott minket. Azt hitte, viccelünk, úgyhogy nagyot röhögött. Aztán rájött, hogy nem vicc, és elborult az agya.

Akkor fogtam utoljára Val kezét, és Alan akkor nevezett el minket ingatag háromszögnek.

Hazudnék, ha azt mondanám, nem merengek el néha Valen. Elbűvölő lány; okos, de nem okoskodik, és vicces, de nem akarja, hogy minden róla szóljon. Apró megjegyzéseket fűz mindenhez az orra alatt, kommentálja a dolgokat, de ezt valószínűleg akkor is csinálja, ha senki nem hallja, így kiváltságosnak érzed magad, ha mégis a közelében lehetsz.

És azért hozzá kell tenni, hogy rohadt jó a melle.

Alan hátúszásban átszeli a medencét. Egyre gyorsabb, amit kis híján hangosan is megjegyzek, de tudom, hová vezetne: *Hiányol a csapat, Noah. Kellesz a csapatba, No! Hogy van a hátad, No? Minden oké, No?*

– Minden oké, No? – kérdezi a semmiből Val. Ezzel jár, ha az ember egy ingatag háromszög tagja: szinte belelátunk egymás fejébe.

– Jól van – felelem. – Egyre jobban.

Val a hatalmas napszemüveget feltolja a homlokára.

– Tessék?

Baszki.

– Bocs! – szólalok meg. – Azt hittem, a hátamat kérdezed.

– Csak láttam, hogy gondolatban máshol jársz. De... ha már szóba hoztad: hogy van a hátad?

– Jól.

– Egyre jobban, igaz? – Visszaengedi a napszemüveget, kortyol egyet a koktéljából, és csak bámul. Val úgy beleveri az ideget az emberbe, mint senki más.

Kimászok a medencéből, és az ugródeszka felé veszem az irányt.

– Dr. Kirby azt mondta, hogy még vigyázz vele, igaz? – kérdezi, de elég nagy a medence, ő pedig a túlsó végén lebeg, úgyhogy úgy teszek, mintha nem hallanám. Így talán megmenekülök a tekintetétől, de a kérdése kimászik velem a medencéből, és követ, mint egy elázott árnyék: *Minden oké, No?*

Fellépek az ugródeszkára, kimegyek a szélére. A nap szinte teljesen lenyugodott már, és most mindent körülölel az a meleg szürkület, amit csak a nyár végi este hozhat magával. Ilyenkor a levegő selymes. Gyönyörű, egyben szomorú látvány, ahogy a nap lassan véget ér a szemed előtt, és tudod, hogy ez ellen semmit sem tehetsz. Azt hiszem, a nap és az elmúló lány sokban hasonlítanak.

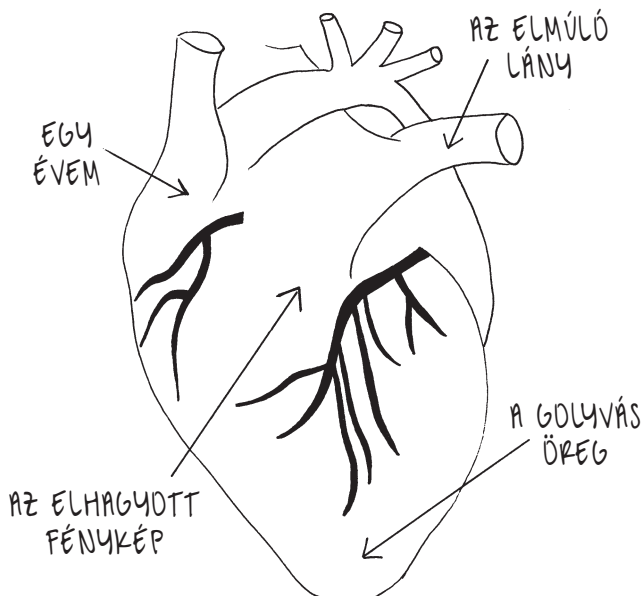
Minden oké, No?

Elmondom, hogy értsétek: egyik nyáron, amikor nyolcéves voltam (ez még az Iverton előtti időkben volt), elmentem egy táborba, ahol összebarátkoztam pár gyerekkel, akik megtanítottak csúzlit csinálni. Ott szívtam el életem első (és egyetlen) cigijét, és az egyik gyereknél még egy kép is volt egy fehérneműs nőről, amiből aztán megdöbbséges beszélgetés kerekedett, és megtudtam, hogy a szex nem csak annyi, hogy pucéran csókolózunk. Amikor aztán a tábornak vége lett, és hazamentem a régi barátaimhoz, rádöbbséges, hogy azok mit sem tudnak a csúzliról meg a cigiről. És még azt sem tudták, hogy a szex több pucér csókolózásnál.

Valt meg Alant nagyon szeretem – tényleg nagyon –, de néha úgy érzem, ők sem tudnak semmit a csúzliról meg a cigiről. És mintha még mindig azt hinnék, hogy a szex egyenlő a pucér csókolózással.

A medence másik oldalán Val leevickél a matracáról, fog egy vízi nudlit, és odahúz vele Alan fejére. Alan erre lefröcsköli, mire felhőtlenül nevetgélgni kezdenek. Élvezik a nyarat, ahogy azt kell.

Én behunyom a szemem, elmerülök, és átadom magam a víznek. A vízben elképzelem a szívemet:

A szívem egy részében régen azok laktak, akiket a legjobban szeretek, de most ezen a helyen nincs más, csak a golyvás öreg, az elhagyott fotó, Mila Henry *Egy évem* című könyve és az elmúló lány. Fogalmam sincs, mindez hogy vagy miért történt.

Őket hívom én a különös képzelgéseimnek.

3 → néhány gondolat Ivertonról, az otthonomról és a sétálásról, miközben hazafelé sétálok Ivertonon át

Az Illinois állambeli Iverton a benne élő fiatalok megtestesülése: megkapta a kocsikulcsot, a bankkártyát, nem szóltak neki, hogy mikorra érjen haza, és most azt hiszi, ő szarta a spanyolviaszt. A külvárosában rikító téglaházak sorakoznak, egyik olyan, mint a másik; a házak előtt csillogó terepjárók, a gyepek a zöldnél is zöldebb, de még a fák is gyanúsán szabályos alakúra nőnek.

– Mennyire fehér Iverton? – kérdeznék tőlem Alan.

– Hogy mennyire fehér? – kérdeznék vissza. – Annyira, hogy észre sem veszed, ha leesik a hó.

Val és Alan anyukája Puerto Ricóban, azon belül is San Juanban született, az apjuk holland származású. („A rózsánál nincs szebb a világon”, mondja mindig Mrs. Rosa-Haas, amikor valaki arról kérdezi, miért kéttagú a vezetékneve. Úgy látszik, csakis úgy volt hajlandó összeházasodni Mr. Rosa-Haasszal, ha mindketten felveszik egymás nevét.) Az Ivertonhoz hasonló kisvárosban a félig Puerto Ricó-iról (mint Val és Alan) az emberek egyik fele azt hiszi, hogy fehér, a másik meg azt kérdegeti: „*de eredetileg* hová valósi vagy?”

Tavaly az úszócsapatban az egyik gyerek pontosan ezt kérdezte Alantól, mire ő azt felelte, „ivertoni vagyok”, mire a srác visszakérdezett, hogy „úgy értem, *amúgy* hová valósi vagy”, mire Alan azt felelte „áááá, én meg azt hittem, úgy érted, *emígy* hová valósi vagyok”, mire

a gyerek elvörösödött, zavarában úgy tett, mintha csörögne a mobilja, és eloldalgott.

Szegény Valt és Alant állandóan ezzel zargatják, de ők úgy tesznek, mintha nem zavarná őket – és talán tényleg nem is zavarja, nem tudom. De sosem felejttem el, amikor Alan egyszer azt mondta: „Mintha azt akarnák, hogy döntsem el, Rosa vagyok, *vagy* Haas. Mintha nem bírnák feldolgozni, hogy mindkettő vagyok egyszerre.”

Szóval ja, Ivertonnál a kulcs meg a bankkártya, nem mondták, mikorra jöjjön haza, és szart is ide valamit, de az tuti nem a spanyolviasz.

Így félúton hazafelé valamit azért meg kell hagyni: sötétedés után, tiszta nyári estén Ivertonban jólesik sétálni.

Most mondhatná valaki, hogy az A-ból B-be jutás leglassabb módja a gyaloglás, de nekem az A-ból B-be jutásból maga az A-ból B-be jutás csak mellékes. Szerintem az igazi kincs magukban a léptekben van. Ez különösen igaz az otthonom és a Rosa-Haas család háza között megtett útra. Mintha akkor találnék igazán magamra, amikor félúton vagyok a barátaim és a családom között.

Elvonulok a kocsibeállónk előtt, ahol az Oakman család automobiljai sorakoznak: nekem a kicsi Hyundai (ami Alan szerint *kicsi hiúdagi*), apa régi Pontiacja (az a régi fajta, faberakással, meg ahol a csomagtartóban is van egy ülés, csak hátrafelé néz) és anya lepattant Land Roverje. Ha nagyon figyelsz, szinte hallod, ahogy a környék egy emberként sóhajt fel rosszallásában.

Nem sokkal azután vettük ezt a házat, hogy Oak nagypapa meghalt. Nagypapa utolsó éveit visszahúzódo özvegyként töltötte, és

halálakor az is kiderült róla, hogy nem volt szegény ember. A családból mindenki megkapta a maga tetemes jussát, amiből még valami kiderült: ha a hirtelen nyakunkba szakadt örökség előhozza belőlünk a legmélyebb vágyainkat, akkor apám nem lóerőkről meg német kocsikról, hanem a külvárosi élet bájáról álmodott. Apa egyébként végán séf, és jól el is van belőle: főként esküvőkön, barmicvókon és batmicvókon főz. Anyám ugyan ügyvéd, de az állami kormányhivatalnak dolgozik, szóval a házunkat lényegében Oak papának köszönhetjük (nyugodjék békében).

Alig lépek be a bejárati ajtón, már hallom anyát kiabálni a nappaliból:

– Szia, kicsim!

Reflexből mondja, valahányszor a bejárati ajtó kinyílik, és a riasztója kettőt sípol.

Síp-síp-szia-kicsim.

Esküszöm, mintha hallanám, ahogy sutyorognak, de amikor belépek a nappaliba, mosolyogva ülnek a kanapén, és nézik a *Jóbarátok* egyik részét.

– Milyen volt a medizés? – kérdezi apa, miután megállította a videót.

– Jó – felelem, és képzeletben én is megállítom őket.

A szüleim imádják egymást, és ezért le a kalappal előttük, de nekem néha túl sok, amit művelnek. Itt van például ez a rituálé a *Jóbarátokkal*. Minden este megnéznék legalább egy részt a féltve őrzött DVD-gyűjteményükről. Apa a kis whiskyjével, anya a borával, és együtt éneklik a nyitódalt, meg Joey minden mondatát fejből tudják.

– Milyen a hátad? – kérdezi anya. – Van valami előrehaladás?

Előrehaladás. Mintha a hátam egy izgalmas tévésorozat lenne.

– Nem rossz – mondom óvatosan, nehogy anya tovább faggatóz-
zon. – Egy kicsit még feszül, de nem rossz.

A beszélgetést a kutyánk, egy félholt shar pei szakítja meg, amikor nekimegy a falnak. Apa belekarol, nyugtatja, hogy „szegény Bolyhos”, aztán óvatosan ölbe veszi. Bolyhinca, a léhűtők legnagyobbika általában nevéhez hűen botorkál a lakásban, és bár korántsem öl-
eb, apámnak ezt aztán mondhatod. Tavaly történt az incidens, amely
során Bolyhos addig ugatott, hogy örökre berekedt. Azóta a szüleim
úgy bánnak az őszöreg kutyával, mintha kisgyerek lenne.

– Vacsora? – kérdezem.

Anya belekortyol a borába.

– Ma én főztem – mondja. Tudom, hogy ez csirke cordon bleu-t
jelent. Apa az illet „a vegánok csalós estjének” hívja, és úgy tesz,
mintha szeretné, de én tudom az igazságot: nem a kaját szereti, ha-
nem anyát, anya meg csak ezt az egyet tudja főzni. – Penny éhes volt,
úgyhogy már ettünk, de tettem neked egy tányérral a mikróba. Csak
megnyomod a gombot, és már ehetsz is.

Elindulok a konyhába, és megint mintha sugdolózást hallanék.
Talán csak egymást becézgetik. Talán nem is akarom tudni, miről
beszélnek.

Párosítom a telefonomat a konyhai Bluetooth-hangszóróval, elin-
dítom a *Hunky Doryt* Bowie-tól, benyomom a mikró, aztán csak le-
sem a forgó tányért. Jelentősen csillapodott az étvágyam azóta, hogy
már nem úszom versenyszerűen. Amíg úsztam, igen furcsa, már-már
állatias viszonyom volt az étellel. A sok tépés, a rágás, a ropogtatás,
de még maga a *falás* szó is mintha valami érzéki, állati tevékenység-
re utalt volna addig.

Elvégre mi sem vagyunk mások, mint farkasok.

A mikró sípol, a tányér megáll, és a prédám rám vár. A konyhapulthoz viszem, ahol anya előre megterített nekem. A pohár mellett van egy cetli, rajta a nevemmel (anya kézírása) és öt felkiáltójellel meg egy nyíllal, ami az üzenetrögzítőre mutat. Apa mindenáron meg akarta tartani a vezetékes számunkat, hogy legyen egy „otthoni bázis” az üzleti hívásaihoz, és bár az lett a vége, hogy csak a telemarketingesek hívogatnak rajta egész nap, azért van mégis egy haszna, számomra legalábbis: ezen keresnek az edzők.

A háttérben Bowie kertészekről, őseimbekről meg táncteremben harcoló tengerészekről énekel, én meg azt kívánom, bárcsak itt lehetne most velem, ebben a konyhában. Kézen fognám, és beszélgetnénk arról, milyen az élet – a Marson vagy máshol.

4 → rövid történetem, tizenkilencedik rész

1947. január 8-án Londonban megszületett David Robert Jones. Egy szerdai napon történt. Esett a hó. Valahol az Atlanti-óceán túlpartján pedig egy Elvis nevű kisfiú a tizenkettedik születésnapját ünnepelte éppen. Egyiküket sem tartották született zenei tehetségnek, mégis mindketten alapjaiban forgatták fel a zene világát – addig csúrték-csavarták az egészet, míg a végén már a *zene* szó is valami teljesen mást jelentett.

Úgy tartja a fáma, hogy amikor a kis David megszületett, a bába azt mondta: „Ez a gyerek nem először jár a földön.” Évekkel később, mire ebből a David Robert Jonesból már David Bowie lett, az emberek arra gyanakodtak, hogy talán más bolygókon is járt már.

Amikor Elvis a világra jött – január 8-án, csak épp tizenkét évvel korábban –, az ikertestvére halva született. Gladys Presley azután mindig azt mondta az ismerőseinek, hogy Elvisben „két gyerek energiája lakozik”. Elvist egész életében kísértette az ikertestvére halála, és hogy vajon miért pont ő maradt életben.

Szóval míg egyesek nem először járnak a földön, másoknak egyszer sem jön össze.

1973. január 8-án a *Luna-21* nevű, légénység nélküli űrhajó sikeresen Föld körüli pályára állt. Később aztán leszállt a Holdra, ahol lerakta a *Lunokhod-2* nevű szovjet holdjárót. Ez a kicsi gépezet több mint 80 000 fotót és 86 panorámaképet készített.

A kis David közben felnőtt, és dalokat írt asztronautákról meg a világűrrel, aztán kiadott egy albumot, épp abban a hónapban, amikor az *Apollo-11* leszállt a Holdra. (Apollo egyébként sok minden más mellett a zene istene volt.)

Évekkel később David Bowie fia megrendezte a *Hold* című filmet.

A kis Elvis, miután felnőtt, a Blue Moon Boys, vagyis a Kék Hold Fiai nevű zenekarban zenélt. Született egy lánya, aki később egy olyan ikonikus zenészhez ment feleségül, akinek a holdtánc névre elkeresztelt lépéseit az egész világ ismerte.

Elvis végül kivált a zenekarból, hogy egyedül folytassa a karrierjét. Így hozta össze a sors Thomas Parkerrel, aki a menedzsere lett. Parker-ről Elvis azt mondta: „Nem hiszem, hogy sokra vittem volna nélküle.”

Thomas Parker beceneve Tom ezredes volt. Tom ezredes faragott világsztárt Elvisből.

David Bowie dalt írt egy Tom őrnagyról, aki a csillagok közt rekedt, és ott lebeg.

A *Luna-21* és a *Lunokhod-2* már nincs a Holdon. A kis David, a kis Elvis és a holdtáncról elhíresült énekes sincs már az élők sorában. A zenéjük viszont nagyon is él. Én tudom, mert hallottam.

És ugyanígy élnek azok a képek, amiket a *Lunokhod-2* készített. Én tudom, mert láttam.

Sokszor elmerengek az univerzum dolgai közt létező, alig észrevehető kapcsolatokon, amik mintha átjárnák a teret és az időt. Egyesek csillagról csillagra szökellnek, mint a tó vizén kacsázó kő, mások pedig csak lebegnek bele a hatalmas és céltalan végtelenbe. Olyan szavakat forgatok a fejemben, mint a *reinkarnáció*, a *relativitás* meg a *párhuzamos*. És az is eszembe jut, hogy vajon előfordul-e, hogy két vízen kacsázó kő végül ugyanott állapodik meg.

Én is január 8-án születtem.

5 → már megint a farkasokon agyalok

Gimis első korunkban kezdődött az egész. Alan egyszer azt mondta, „beállhatnánk az úszócsapatba”. És beálltunk. Úgy voltam vele, hogy amennyi időt eltöltöttünk már a Rosa-Haas-medencében, és ahányszor levertem a többieket úszásban, miért ne. Kiderült rólam, hogy egész jó vagyok – gyors, noha nem a leggyorsabb. Másodikban aztán mutálódtam, vagy nem is tudom, mi történt velem, de röhejes időket úsztam. Nem olimpiai szintűeket, de ahhoz elég jókat, hogy felkeltse a figyelmét pár kisebb sulinak, például a Saint Louisnak, a Manhattan Állami Egyetemnek, az Eastern Michigannek meg a Milwaukee Egyetemnek. (A szüleimet főleg ez utóbbi villanyozta fel, mivel Milwaukee kocsival csak néhány órára van Ivertontól.) A következő évben az időm tovább javult, ami miatt még nagyobb lett az érdeklődés, és idén július elsején – ami a legelső nap, amikor edzők ajánlással telefonálhatnak – két hívás jött: Tao edző keresett a Manhattan Állami Egyetetről meg Stevens edző Milwaukeeból, és mindketten belengették, hogy felvennének, méghozzá teljes finanszírozással. Ezek nem elit sulik, úgyhogy pénzben sincsenek annyira eleresztve, így a teljes körű ösztöndíj ritka, mint a fehér holló – és erre nem is mulasztják el újra és újra felhívni a figyelmemet.

Na, de itt a csavar a dologban: nem szeretek úszni. Az úszás nekem olyasmi volt, amit szívesen csináltam, egész jó is voltam benne, de mire kettőt pislogtam, már *rohadt* jó lettem benne, és mindenki

azt nyomatta, hogy „megtaláltad az utadat, fiatalember”. Amikor az úszásról beszéltek, a szemükben lévő boldog csillogás teljesen elvakította őket, és így nem vették észre, hogy az én szemem meg nem csillog.

Aztán eljött a mostani nyár. Úszóedzés, hosszútáv ötvenméteresben. Ott vagyok a medence közepén, amikor belém áll a görcs, és a testem úgy csukódik össze, mint egy bicska. Valaki kihalászott, és Kel, az edzőm már darálta a kérdéseket:

– Jól vagy, Oak? Mi a baj? Mi fáj?

Én meg gondolkodás nélkül vágtam rá a választ:

– A hátam.

És ennyi, meg is oldódott a dolog. Nem rúgtak ki a csapatból, és nem is kellett kilépnem – egyszerűen csak nem kellett többet edzésre járnom.

Az is hamar kiderült, hogy a hátfájás nem valami egyértelműen látható és könnyen meghatározható probléma, így amíg kellően ködösen fogalmazom meg a dolgokat, akármeddig fenn tudom tartani a sztorit. Rendszeresen járok egy dr. Kirby nevű csontkovácsához, reggelente általában fizioterápiás kezeléseim vannak Kellel, az edzővel. Szerinte megéri csinálni, mert egyrészt formában tart, másrészt jó pont a főiskolai edzőknél, ha látják, milyen komolyan veszem a rehabilitációt. Anya, apa meg az edzőm összefogtak, felhívták a szülőköt, és a Saint Louis meg az Eastern Michigan visszatáncolt. Nem tudom, hogy anya ügyvédi tárgyalási képességeinek köszönhető-e, de Stevens Milwaukeeből és Tao Manhattanból belement, hogy még tartsa az ajánlatot egy darabig.

Az elmúlt hetekben sokat hallgattam az enyémtől eltérő nézőpontokat. Apa meg anya azonnal sürgetni kezd, ha egy ajánlat felbukkan

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

a láthatáron, mire én mindig emlékeztetem őket, hogy a legtöbb úszó csak tavasszal dönt.

– Igen – kezdi erre anya –, de a legtöbb úszó nem hagyott ki több heti edzést a hátfájása miatt. – Erre aztán apa rátromfol valami „addig üsd a vasat, amíg meleg” szintű bölcsességgel, anya meg folytatja, hogy: – Ha megadatik a szerencse, hogy már ősszel ajánlatot kapsz, inkább várnál tavaszig, hogy aztán két szék közül a pad alá ess?

Eddig ezekre nem igazán válaszoltam. Mivel nem kaptam konkrét ajánlatot, nem láttam sok értelmét belemenni.

De most: itt egy üzenet a rögzítőn és egy cetli felkiáltójelekkel.

A tányéron lévő csirkehústra meredek, és irigylem a farkast, amiért olyan egyszerű az élete. Elképzelem, ahogy órákon át úzi-hajtja a prédát, hogy aztán lecsapjon – végül pedig otthagyja a tetemet, meg sem eszi, csak békésen elballag.

Felveszem a telefont, és lejátszom az üzenetet: *Jó napot, Stevens edző vagyok! Jó hírem van...*